

Puntdevista 90. Potser en fem un gra massa (10/9/2021)

Algunes frases de commiseració escoltades i certes decisions preses per la mateixa administració, em fan pensar que potser no n'hi ha per tant a l'hora de valorar l'angoixa en els nens, adolescents i joves a causa de la pandèmia que patim tots. Considero que la situació mereix una anàlisi àmplia i diversa, de la qual en traguem efectes positius i no simples mesures suposadament pal·liatives.

Efectivament, les franges d'edat més tendres i joves han patit temors i limitacions a causa de les restriccions imposades per les necessàries mesures sanitàries, que ha calgut aplicar en la greu pandèmia que ens envolta, però no superiors a les sofertes per les franges d'edat més avançades. Totes elles han viscut directament els efectes produïts en pares, avis, parents,..., que s'han vist obligats a treballar a casa -si no han perdut la feina totalment o parcial-, s'han hospitalitzat, han quedat aïllats en una residència, han perdut el contacte amb amics, ...; tot això si no han tingut la desgràcia de perdre la vida, perquè les morts s'han centrat especialment en adults i gent gran, com és ben sabut.

Anem a pams. Les escoles han restat obertes tot el curs passat, i solament quan es detectava un positiu s'enviava a casa a tot el grup bombolla durant 8-10 dies. Per tant, socialització per a tots els infants i adolescents fins als 16 n'hi ha hagut força, si bé activitats com les extraescolars quedaren reduïdes al mínim. D'aquesta edat en endavant: batxillerat, FP i universitat, l'escolarització presencial ha estat més irregular, però s'han pogut fer esports i reunions en grups, si es volia. D'altra banda, no podem oblidar que actualment una gran part de la socialització de les noves generacions es realitza mitjançant les xarxes socials, a més de les relacions familiars més properes. I tots els estudiants en actiu han tingut gairebé tres mesos de vacances per trobar suport a casa i fora d'ella, no? Ens podríem preguntar si ha estat l'angoixa patida el motiu que hagin quedat tantes vacunes pendents d'aplicació als grups més joves durant els mesos estiuencs.

Si el principal motiu de frustració és no haver pogut sortir tota la nit al carrer i ara encara no poder anar a una discoteca fins a les vuit del matí, potser que com a societat ens ho fem mirar. No solament perquè hi moltes possibilitats de socialització duran hores diürnes i nocturnes raonables, sinó perquè acceptar el contrari suposa contradir totes les mesures sanitàries que els nostres experts demanen, així com ho han demanat i aplicat en la resta de països europeus, on les nits completes no resten gairebé de manera exclusiva en els adolescents i joves, sigui estiu o hivern, hi hagi o no pandèmia; aleshores, per exemple, no tenen tants problemes per trobar candidats a treballs que ocupin els caps de setmana, com aquí succeeix.

Tenir sobredimensionat un sector econòmic vinculat a l'oci nocturn sense limitació d'horaris no pot ser un motiu per seguir mantenint-lo de la mateixa manera. De reconversions de sectors econòmics la història n'està plena i aquesta ens aniria molt bé a tots, començant pels propis clients.

I no es digui que l'obertura de les discoteques frenaria els "botellots", o com n'hi vulguem dir, perquè aquest és un fenomen que ve d'uns quants anys endarrere; jo els he vist abans d'obrir les discoteques, durant i una vegada tancades. Es tracta simplement d'aplicar de veritat la prohibició de no consumir alcohol al carrer; del contrari succeeix que la policia és rebutjada a cops de pedra quan s'atansen als grups infractors, com va succeir recentment a Llinars del Vallés. Pel que sembla, poder restar al carrer en temps de pandèmia és un dret fonamental, mentre no mereix tal consideració el poder decidir lliurement i democràtica el futur del teu país.

En l'educació hem de saber convertir les situacions difícils i fins i tot tràgiques, en font d'aprenentatge per a millorar la vida personal i social. I la greu situació de pandèmia que hem viscut tots –i segurament, encara viurem- proporciona bagatge experiencial suficient per replantejar-nos aspectes de la vida personal i social que permetin millorar-la. El consum excessiu, la necessària solidaritat, l'atenció a la gent gran, la utilització de la mateixa sanitat amb perspectiva solidària, són aspectes a considerar per poder fer front a situacions de dificultat imprevista. Restar preparat per quan vinguin situacions difícils és una de les fites que l'educació ha d'assolir en aquest temps d'incertesa alhora que d'àmplies possibilitats, com mai hi ha hagut. I tot això al marge que en alguns casos, de diverses edats, per cert, sigui necessària una atenció específica per superar una situació d'especial tensió emocional.

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)